

K ŽIVOTNÍMU JUBILEU DOC. MUDR. RADKO PETŘÍKA, CSC.

prof. MUDr. Jan Dvořáček, DrSc.

Urologická klinika 1. LF UK, Praha

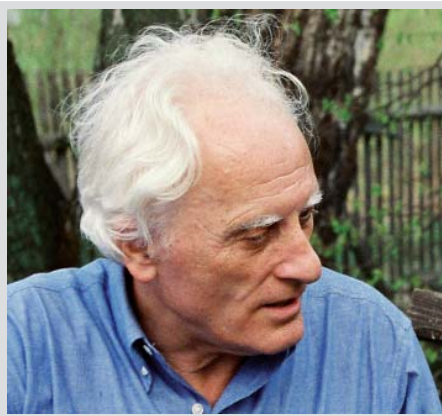
Urolog. pro Praxi, 2007;8(5): 250

V říjnu letošního roku uplyne 80 let od okamžiku, kdy se v Praze narodil univerzitnímu profesorovi pražského ČVUT a první české architektce třetíhoze-
ný synek. Do vínku si přinesl skutečně pozoruhodný genetický základ, neboť vedle akademických rodičů, dědečků lékařů, byla např. i teta z matčiny strany první českou lékařkou. Malý Radko ač narozen v Praze, prožil své mládí převážně v jižních Čechách u babičky v Táboře a v rodinném sídle v Plané nad Lužnicí.

Po maturitě se v roce 1946 přihlásil na tehdejší Fakultu všeobecného lékařství UK v Praze. Zde v lednu 1952 promoval a stal se doktorem veškerého lékařství. Novopečený lékař neměl, vzhledem ke svému buržoazně-intelektuálnímu původu, po únoru 1948 na různých ustlání. Po krátkém pobytu na interně a chirurgii v Liberci se mu s trochou štěstí podařilo ubránit „šanci“ stát se v pohraničí obvodním lékařem. Později prošel chirurgickými odděleními v Prachaticích, Českém Krumlově a Písku, kde jako sekundární lékař uplatnil svůj zájem i talent pro chirurgii. Postupně získal obě chirurgické atestace a v roce 1960 nastoupil na místo odborného asistenta na Divišovu 2. chirurgickou kliniku FVL UK v Praze. V roce 1962 byl přeřazen na urologické oddělení kliniky, které vedl v té době ještě asistent Eduard Hradec. Tehdy začala jeho urologická kariéra. Ihned po nástupu na urologické oddělení se stal pravou rukou pozdějšího prof. Hradce. V roce 1966 úspěšně absolvoval i nástavbovou atestaci z urologie. Na nově zřízené urologické klinice patřil k hlavním pilířům, a de facto i když ne de jure, byl „služebně“ druhým nejvyšším hodnostářem. Tehdejší doba vyžadovala, aby přednosta nebo alespoň jeho zástupce byli členy KSČ. Profesor Hradec byl nestraník, a proto se odborný asistent Petřík nemohl stát oficiálním zástupcem přednosta kliniky, i když jim v povědomí spolupracovníků vlastně byl.

V letech 1968–69 absolvoval odbornou stáž na urologické klinice v Bonnu, kde získal materiál pro svoji pozdější kandidátskou disertační práci „Konzervace ledvin v experimentu“. Dr. Petřík neměl ve své lékařské kariéře nic jednoduché, a tak obhajoval kandidaturu teprve v roce 1975. Výjimkou nebyla ani habilitace, kdy pro svůj původ i loajalitu k prof. Hradcovi habilitoval až v roce 1985. Od nástupu na lékař-

doc. MUDr. Radko Petřík, CSc.

skou fakultu se doc. Petřík podílel na výuce mediků a od roku 1975, kdy se klinika stala i sídlem Katedry urologie ILF Praha i na postgraduální výchově urologů. Pro své žáky nacházel vždy maximální pochopení a trpělivost, a proto byl jimi vyhledáván a velen. Mezi lékaři i pacienty byl znám především jako brilantní operatér, a také jako jeden z posledních „milců moči“, kteří mistrovsky ovládli urologii v celém rozsahu. Vysoký odborný kredit, ale také i velmi přátelská povaha stály v pozadí jeho přirozené autority a všeobecné oblíbenosti. Mezi „urokoníčky“ pana docenta patřila především endourologie, ve které u nás patří mezi pionýry a ve které dosáhl skutečného mistrovství. Bylo by možné jmenovat i další oblasti urologie jako např. chirurgii nadledvin a příštítných tělísek, uroonkologii a rekonstrukční urologii, kterým se věnoval a ve kterých dosahoval mimořádných úspěchů.

Po penzionování prof. Hradce byl všeobecně považován za jeho nástupce ve funkci přednosta. „Moudrým“ rozhodnutím stranických orgánů však zůstal opět mimo hru. I tato přinejmenším nespravedlnost ho nevyvedla z míry a ani nepřivedla k zatrpklosti. Ba naopak vše přijal se stoickým klidem, jako by se vůbec nic nestalo. Jeho přirozená autorita, morální čistota a pověst zásadového člověka „slavily“ i během „sametové“ revoluce v listopadu 1989. V tomto čase velikého nadšení a také sobeckých vášní byla především jeho zásluha, že klinika prošla touto nelehkou dobou bez velkých šrámů. Bylo však snad i nyní osudem, nebo spíše nedoceněním jeho zásluh i kvalit fakultou, a tak se ani nyní nedostal

do čela kliniky. O vysokých morálních a odborných kvalitách doc. Petříka hovoří také jeho jednomyslné zvolení předsedou České urologické společnosti po listopadové revoluci v březnu 1990. Během jeho mandátu se mu mimo jiné podařilo zvládnout porevoluční „řevnivost“ v řadách českých urologů, opětně navázat a rozšířit zpřetrhané mezinárodní kontakty, získat pro mladé urology zahraniční stipendia a přispět k obnově mezinárodní prestiže české urologie. Pro osud kliniky bylo velmi důležité, že se 1. 11. 1992 konečně stal přednostou kliniky, když se stal již 1. 9. 1992 vedoucím Katedry urologie IPVZ v Praze. Přednostenství převzal v době, kdy našťastí ztroskotaly pokusy o komercializaci kliniky, kdy po odborné i vědecké stránce stagnovala a kdy i interpersonální vztahy byly na bodu mrazu. Způsobem sobě vlastním, tedy nenásilnou formou, se dokázal s některými spolupracovníky rozejít, postupně nastolit tvůrčí režim a klinice vrátit dřívější reputaci.

Téměř charizmatickou osobnost docenta Petříka charakterizuje nakonec i to, že se 31. října 1995 po skončení funkčního období nepřihlásil do dalšího konkurzu na přednostu kliniky, naprosto samozřejmě a bezproblémově tuto funkci předal svému nástupci a opět se zapojil do plné práce kliniky. Jako předtím dělal vše, co klinika potřebovala a to bez ohledu na svůj věk, akademické postavení i zásluhy. V této roli doc. Petřík setrvává do současné doby. Stále dochází na kliniku, plně zastává svůj dnes již nižší pracovní úvazek a je připraven pomoci a poradit všude tam, kde ho klinika potřebuje. Obdivuhodné je jak stále s námi drží krok, je medicínsky up-to-date a odmítá jakékoliv úlevy.

Velevážený pane docente, milý Radko, děkujeme Ti za všechno, co si pro kliniku za ta léta udělal a co si nás naučil. Velice si toho vážíme a nejen proto Tě máme skutečně rádi. Do dalších let Ti přejeme hlavně pevné zdraví, pevnou ruku při pohledu přes mušku a trvalý zájem o všechno co dělá člověka člověkem, včetně jeho neřestí.

Tvoji

Honza Dvořáček a spolupracovníci